

NEŽE
BYCHOM
TO
NEČEKALI

Ne že bychom to nečekali

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Meghan Quinn

Ne že bychom to nečekali – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NE ŽE BYCHOM TO NEČEKALI

MEGHAN QUINN

Copyright © 2023. A LONG TIME COMING by Meghan Quinn

Translation © Jana Divišová 2024

The moral rights of the author have been asserted.

ISBN tištěné verze 978-80-269-2302-2

ISBN e-knihy 978-80-269-2309-1 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2310-7 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2305-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

PROLOG

LIA

„PROMIŇ,“ VYHRKNU, když na chodbě koleje plné lidí vrazím do nějakého čahouna. „Promiň, neviděla jsem tě. Nějak se tu ztrácím.“

„Nic se neděje,“ odpoví hluboký hlas, který mě příměje obrátit pozornost k vysoké postavě se střapatými hnědými vlasy, brýlemi v tmavých obroučkách a tak hustým knírem, že vypadal pomalu jako falešný. „Co hledáš?“ zeptá se a přiblíží ke rtům velký kelímek s ledovou tříští.

„Ehm.“ Rozhlédnu se kolem a pak zašeptám: „Pokoj 209. Ale pořád se točím v kruhu, protože se zdá, že pokoj s takovým číslem neexistuje.“

Na rtech se mu objeví úsměv. „Blázen do scrabblu?“

„Cože?“ zeptám se.

Nakloní se ke mně a zašeptá: „To je v pohodě. Patřím k SSS. Pokoj 209 je z jistých důvodů utajený.“

SSS = Skrytý Spolek Scrabblistů

A prvním pravidlem SSS je, že se o něm nemluví. Tak to alespoň stálo v pozvánce, kterou jsem obdržela včera večer. Přišla v dopise, doručeném na můj

pokoj na koleji. Byla to tlustá obálka s razítkem SSS otištěným do červeného vosku. Jakmile jsem uviděla ten symbol, rychle jsem zamkla dveře, zhasla světla a rozsvítila stolní lampu. Se zatajeným dechem jsem opatrně otevřela obálku, rozložila ji a přečetla si text uvnitř.

SSS mě vybral, abych se k nim dnes večer připojila.

Během vyčerpávajícího, tři týdny trvajícího přijímacího řízení jsem odehrála online spoustu krutých soubojů se stávajícími členy. Po několika prohrách, několika výhrách a dvou remízách byla zkouška u konce a nezbývalo mi než čekat. No, a teď ten čas nastal. Mám v ruce pozvánku a jediné, co se v ní píše, je, že se mám přesně v 10:23 dostavit do pokoje 209 v koleji Pine, na nic se neptat a nikomu nic neříkat. A pak mám podle instrukcí zaklepat určitým způsobem a říct tajné heslo, aby mě pustili dovnitř.

Ale nyní, když jsem tu, zmatená a ztracená, mám dojem, že ta pravidla už porušuju.

Čas bohužel běží a já netuším co dál. Nechci přijít pozdě, zvláště ne první večer. Ale nemůžu ten pokoj najít a... ten kluk s knírem a ledovou tříští, jak se zdá, ví, o čem mluvím.

Jenže... co když je to test? Co když ho sem nastražil SSS a já už neuspěla, protože jsem se zmínila o pokoji 209 a o scrabblu a... *Bože*, selhala jsem!

Nevím jak dál, a tak se pohupuju na podpatcích, prsty se mi krouť a rozhlížím se po davu lidí. Co se tu vlastně děje? Není to jídelna, je to chodba koleje. Kam všichni jdou? Myslím, že na toho kluka s tříští se musím vykašlat. Ví toho už příliš mnoho. A já nehodlám ohrozit svoji pozici u SSS. Na to jsem se příliš nadřela, abych pozvánku dostala.

„Víš, bylo fajn si s tebou popovídat, ale myslím, že se po tom pokoji poohlédnu sama. Díky.“

Otočím se a vydám se do tmavé chodby; zavolá na mě: „Tam pokoj 209 nenajdeš.“

Ohlédnu se přes rameno a vidím ho, jak s úsměvem usrkává ledovou tříšť a hravýma očima sleduje můj otrávený výraz.

„Nechtěla jsem tudy jít,“ odpovím našťavaně.

„Vypadalo to, že jo.“

„Jen jsem to předstírala.“

„Opravdu?“ zeptá se a úsměv na tváři se mu ještě rozšíří. „Proč bys to dělala?“

Napřímím se a zvednu bradu: „Protože s tím svým absurdně hustým knírem a rozčuchanými vlasy vypadáš jako predátor. Jak si můžu být jistá, že se mě nepokusíš unést?“

Zvedne obočí a přejede si rukou po kníru. „Jsi už třetí člověk, co mi říká, že bych ten knír neměl nosit. Myslel jsem, že mi docela sluší.“

Ten hoch by si měl pořídit lepší zrcadlo.

„Tvůj knír je odpudivý. Jsem si jistá, že by z něj vylétla na troud i ta nejvilnější žena.“ Vyletí mi to z úst dřív, než to stihnu zastavit. Nedostatek sebekontroly, to je moje velká bolest.

Zavrávorám. Jemu málem vypadnou oči z důlků. *Jo, taky mě to překvapilo, kámo.*

„Ehm, já nevím...“

Než mu stačím říct, že nemám tušení, z jakých hlu-bin mé osoby ta urážka vyšla, chytí se za břicho, předkloní se a dlouze se zasměje. V ruce se mu přitom třese kelímek s tříští.

No, aspoň se neurazil. To je pro mě výhoda.

Každopádně, nemám už moc času.

Projdu kolem něj a zamířím do pravé části chodby,

kde najdu dveře bez označení. Když jsem se tu rozhlížela poprvé, myslela jsem si, že je to nějaká technická místnost. Když jsem se ale podívala na dveře trochu pozorněji, napadlo mě, že by mohlo být nějaké číslo slabě naznačené na zdi. Možná... jenom možná... je to to, co hledám.

S nadějí se nadechnu, třikrát zaklepu a pak kopnu do dolní části dveří, jak mi bylo řečeno, když v tu chvíli se kousíček ode mě vynoří vysoká postava.

„Víš, ještě nikdy se mi nestalo, že by mi nějaká holka řekla, že mám superschopnost vysoušet jistá místa ženských těl pouhým ochlupením obličejů.“

Zadržuju úsměv. „Buď rád, že jsem upřímná.“

Dveře se pootevrou a ve škvíře je vidět jedna oční bulva. „Heslo.“

„Walla-walla-bing-bang,“ odpovím přesně v ten okamžik, kdy se chlapík za mnou nakloní dopředu přes moje rameno.

„Zapomněla jsi na čing-čang,“ říká.

„Co? Ne, nezapomněla.“

„Má pravdu,“ opáčí oční bulva. „Je mi líto, ale dovnitř nemůžeš.“

„Ne, počkej,“ řeknu a bráním bulvě, aby zavřela dveře. Vytáhnu z kapsy dopis. „Mám pozvánku... ehm... chci říct...“ *Uff, chyba, Lio. Pozvánku bys neměla ukazovat.* Ustupuju. „Vlastně...,“ strčím dopis zpátky do kapsy a založím ruce. „Nemám žádnou pozvánku a netuším, kam vedou tyhle dveře. Vím jenom, že tu mám být v deset dvacet tři, což jsem, tudíž se domnívám, že bych měla smět vejít.“

„Ale vynechala jsi čing-čang,“ praví kluk s tříští a ocucává brčko.

„Žádný čing-čang tam nebyl,“ mumlám rozčileně. „Stálo tam jasně, třikrát zaklepej, kopni do dveří

a pak řekni walla-walla-bing-bang. Vím to, protože jsem si tu... ehm... tu věc četla přesně sedmadvacetkrát. Takže první možnost je, že to nejsou ty správné dveře, a druhá, že jste si pokyny sami nepřečetli, a v tom případě požaduju rozhovor s nějakou místní autoritou.“

„Místní autoritou?“ zeptá se kluk s tříští. „To je nějaký odborný termín?“

„Asi bych to měla říct nějak zjednodušeně,“ opáčím drze. „Když máš tenhle pohled...“

„Jaký pohled?“

„Takový, ve kterém není dostatek inteligence.“ Mohla bych to svádět na nervozitu, podrážděnost nebo prostě na nedostatek sebekontroly, ale prostě jsem tu urážku volně vypustila.

Naštěstí se mu v koutcích úst znovu objeví úsměv, krátce předtím, než prohlásí: „Je dobrá, kámo. Pusť ji dovnitř.“

„Cože?“ Jsem tak zmatená, že si říkám, jestli má vůbec cenu stát se členem SSS.

Pak se ale dveře otevrou a objeví se velký pokoj, větší než všechny ostatní pokoje na kolejích, a je plný věcí, které mám ráda. Napravo je vyvýšená postel, pod ní stůl se třemi monitory počítače, obrovská klávesnice a obří myš a podložka přes celou délku stolu... s motivem *Pána prstenů*. Na béžových stěnách visí plakáty, vlajky a zarámované obrazy s výjevy z *Hvězdných válek*, hrací pole na deskovky a u stropu je zavěšený velký žluto-modrý model letadla. Uprostřed místnosti je na otočném stole deska na scrabble – takový ten luxusní typ.

V tomhle nerdovském pokoji bych dokázala strávit celé hodiny.

Na policiče je vyskládaná kompletní řada knih

o Harrym Potterovi – a vypadají jako první vydání. Začínám skoro slintat.

Nad pohovkou visí zarámovaný plakát Adama Westa jako Batmana; stojí na něm zpřímá a za ním je detail z komiksu „Kerpow“.

A pod malou televizí, na chatrně vyhlížejícím stojanu, je cosi, co vypadá jako originální herní konzole Atari. Jestli majitel téhle rezidence vlastní taky Pitfall, budeme po zbytek života nejlepší kamarádi.

„Páni, super pokoj,“ řeknu. Fantastická výzdoba oslovuje moje geekovské srdce. A precizní organizace, od označených složek na polici u stolu až po boty naskládané v botníku, to posouvala na ještě vyšší úroveň.

„Dík,“ opáčí kluk s tříští. „Ten je můj. Taký jsem ta místní autorita, jak to nazýváš.“ Natáhne ke mně ruku. „Breaker Cane. Rád tě poznávám. Možná že až se s námi víc seznámíš, dokážeš se snížit k mé nedostatečné inteligenci na osobnější úrovni.“

V ústech mám sucho.

Pálí mě špičky uší.

A taký cítím, jak mi na horním rtu vystupují kapičky potu.

Dobrá práce, Lio. Fakt dobrá práce.

„Jo, já... Nemyslela jsem to tak...“

„Ne, ne. Neber to zpátky.“ Zvedne ruku. „Tvoje brutální a neomalená upřímnost se mi zamlouvá. Cítím se díky ní naživu.“ Mrkne na mě.

„No, dobře. V tom případě...“ Odkáshlu si. „Tvůj pokoj sice vypadá jako sen k prozkoumání, ale rohy prostěradla by mohly být zastrčené líp, není to úplně precizní hotelová práce, ten zarámovaný obrázek Rory Gilmorové visí nakřivo a rozhodně se musíš zbavit toho kníru. Je příšerný.“

Zasměje se, přikývne a přejíždí si přitom prsty po křoví pod nosem. „Tu úpravu postelí se snažím pořádkem zlepšovat. Pokud máš zkušenosti s precizní hotelovou prací, rozhodně bys mi měla dát přednášku. V pokoji, se kterým sdílím jednu stěnu, hraje dost nahlas hudba, což nutí Rory poskakovat a tančit. Už jsem to vzdal. A ten knír, no, měl jsem za to, že vypadá dobře. Zdá se, že mi všichni lžou.“

„To každopádně.“

„Přijde mi, že ty ale nemáš tu schopnost... lhát někomu proto, abys neurazila jeho city.“

„Záleží na osobě a místě.“ Zadívám se na něj spatra. „Měla jsem za to, že jsi dost silný na to, abys unesl pravdu; a ve stresových situacích, například když nevím, kde najít nějaký pokoj, se ze mě vytrácí i ty zbytky společenského chování, co ve mně zůstaly.“

„No, to může znamenat jen jedno.“

„A co?“ zeptám se zmateně.

„Že není jiná možnost než se stát nejlepšími kamarády na věky věků.“

Usmívám se. „Jenom když se ohlíš.“

„Eeech, to bych mohl nějak vyřešit.“ Pohupuje se na patách a pokračuje: „Vzhledem k tomu, že jsi jediný nový člen Skrytého spolku scrabblistů, musíš být Ofelia Fairweather-Fernová.“

„To jsem já. Ale říkej mi prostě Lia. Moje celé jméno má zbytečně moc slabik na to, aby ho někdo používal, a křestní jméno zrovna tak.“

Zasměje se. „Tvoje jméno bylo během přijímacího řízení zaškrtnuté jako plusový bod. Ale skutečný důvod, proč jsme tě vybrali, bylo brutální používání slov, o kterých jsme nikdy v životě neslyšeli, zvláště když hrajeme v časovém limitu.“

„To byla další výzva, kterou jsem ocenila. I když mě

časový limit nejdřív zaskočil a chvíli mi trvalo, než jsem si na něj zvykla. A pak taky to, že jste neviděli svoje nová písmena ani hrací plochu, dokud jste nebyli na řadě s tahem. Dobře jsem se ale bavila. Jsem ráda, že jste mě vybrali.“

„To nebyla těžká volba.“ Odložil kelímek s ledovou tříští. „Tohle je Lia. Lio, tohle je Harley, Jerome, Christine a Imani.“ Všichni u stolku zvednou ruce ke krátkému pozdravu a pak se vrátí k hrací ploše. „No, moc společenští nejsou.“

„Naštěstí jsem se sem nepřišla socializovat.“ Třu si dlaně o sebe. „Přišla jsem si zahrát.“

Breaker se zasměje a znovu se natáhne pro kelímek. „Tak na co čekáme? Hra začíná!“

ZÍRÁM NA BREAKERA A PAK SE podívám na poslední dva hrací kameny ve svém zásobníku.

Jemu zbývá už jen jeden.

Místnost se vyliadnila.

Zbytek členů SSS odešel s tím, že mají brzo ráno přednášku.

„Jsi na tahu,“ řekne a schválně si přitom přejíždí prstem po kníru. Celou hru jsem vedla, dokud se mu asi před třemi tahy nepodařilo poskládat slovo za osmdesát bodů a můj náskok byl rázem pryč.

„Vím, že jsem na tahu.“

„Vážně? Protože tu sedíš v katatonickém stavu už nejmíň pět minut.“

„Ujišťuju se, jestli jsem se rozhodla pro správný tah.“

„Nebo jestli vůbec můžeš udělat nějaký tah.“ Se samolibým výrazem ve tváři se opře o pohovku.

„Můžu udělat tah.“

„Ale takový, co ti nevyhraje hru, že?“ naléhá. Ví, že má tuhle hru v kapse. Je to jasně patrné z toho, jak je nafoukaný.

„Škodolibost není hezká vlastnost.“

„To mi říká holka, co ještě před pár minutami radostí přímo křepčila, protože nade mnou měla obrovský náskok.“

Pomalů se na něj podívám a pronesu bezbarvým hlasem: „Měl bys vědět, že tyhle věci umím rozdávat, ale ne přijímat.“

Tiše se zasměje, když neochotně pološím písmeno E za S a získám ubohých pět bodů.

„Dobrý tah.“ Zadívá se na svůj jediný kámen, pak ho dramaticky zvedne a umístí svoje písmeno Y tak, že to vydá na jednatřicet bodů. „Ale ne dost.“ Znovu se opře a přehodí jednu nohu přes koleno. „Vyhrál jsem.“

Zasténám a svalím se na podlahu. Pozoruju jeho model letadla a říkám: „Málem jsem tě dostala.“

„Nikdy se neraduj předčasně. Nevíš, co se může stát na samém konci partie.“

„Mimochodem, držet si písmeno Y až nakonec je laicíný tah.“

„Jak můžeš vědět, že jsem si ho nechával?“

„Protože jsem tě před chvílí viděla, jak jsi ten hrací kámen zvedl a odložil stranou.“

„Neříkej mi, že jsi jedním z těch hráčů, co počítá kameny a ví, co by kdo mohl mít.“

„Až tak úplně ne, ale viděla jsem, jak sis ten kámen odložil a nedotkl se ho až doteď. Nechával sis ho schválně.“

„Když prohráváš o osmdesát bodů, musíš se chovat strategicky a přesně to jsem dělal. Není ostuda mít taktiku.“

„Nerada to přiznávám, protože jsi vyhrál, ale byla to dobrá hra. Mám takové výzvy ráda.“

„Byl to prima souboj. Dobře mezi nás zapadneš.“ Začne sklízet desku a já se zvednu, abych mu pomohla. „Do přihlášky jsi napsala, že studuješ obor výzkum a statistika. Jaké plány máš po vysoké?“

„Získat magisterský titul a stát se specialistou na průzkumy.“

Odmlčí se. „To je vážně specifické,“ prohlásí Breaker. „A není to zrovna práce, kterou by člověk znal ze seznamů toho, čím chtějí lidé být, až vyrostou.“

„To zrovna ne, ale mě průzkumy vždycky zajímaly. Už když jsem byla dítě, hrozně ráda jsem je vyplňovala. Strávila jsem spoustu času vyplňováním všech dotazníků, co se dostaly rodičům do rukou. Líbila se mi myšlenka, že někdo může vyslechnout a shromáždit informace, aby mohl něco změnit. A samozřejmě jsem si vytvářela vlastní průzkumy, ručně psané na čtverečkový papír, a rozdávala je na rodinných akcích, abych se dozvěděla, jak se vnímají. Pak jsem je zpracovala a na konci roku rozeslala dopis, ve kterém jsem všem ukázala, v čem vynikají a v čem by se mohli zlepšit.“

Breaker se usměje. „A zjistila jsi z těch rodinných průzkumů něco konstruktivního?“

„Ano.“ Přikývnu a podám mu posledních pár hracích kamenů, které je třeba uklidit. „Vždycky, když se můj strýček Steve rozhodl, že si po večeři sundá kalhoty, vedlo to k tomu, že si vylezl na sklizený jídelní stůl a jen v trenkách předstíral, že točí kolem pasu neviditelnou obruč – *a nikomu se to nelíbilo*. Dala jsem si záležet na tom, abych to sdělila jak strýčkovi, tak i zbytku rodiny, ale bohužel jejich chování ovlivnit nemůžu. Můžu jenom zkoumat, co je

potřeba změnit. Avšak samotná změna musí vycházet zevnitř.“

„Strýček Steve bude nejspíš zábavný chlapík.“

„Nosil knír... a v rodině měl pověst úchyla. Takže jo, možná byste si rozuměli.“

„Nejsem úchyl,“ opáčí Breaker a skládá zbytek herního pole.

„To se teprve uvidí.“

„To nemusí trvat moc dlouho, protože tě můžu ujistit, že úchyl nejsem.“ Odloží stolní hru stranou a opře se o pohovku. Já se opírám o ruce, složené za zády. Měla bych asi jít. Všichni ostatní to už udělali. Ale z nějakého důvodu se tu cítím dobře a ještě se mi nechce.

„Když si to přeješ...“

Dotkne se špičky nosu a namíří na mě prst. „Myslím, že věta, kterou máš na mysli, správně zní: ‚Jak si přeješ.‘“

„Á, fanoušek *Princezny nevěsty*, co?“

„Těžko nebýt fanoušek. Je tam všechno. Pomsta, meče, skvělé legendy z dávných dob. Nemluvě o... Fredu Savageovi.“

„S tím nelze než souhlasit, takže si můžeš odškrtnout, že nejsi úchyl.“ Zabuší se pěstí do hrudi, musím se zachichotat. „Ale je to jenom jedno odškrtnutí. Těch otázek je víc.“

„Jdi do nich a sleduj, jak projdu s vyznamenaním.“

„To se teprve ukáže. Už jsi někdy, od té doby, co sis nechal narůst knírek, někoho šmíroval oknem? Někomu toho pohlaví, které tě přitahuje?“

„Byly by to ženy, ale ne.“

„Dobrá odpověď. Další otázka: Cítil jsi někdy potřebu jít na dámské toalety, aby sis to tam očíhl?“

„Slyšel jsem, že je tam mnohem víc kabinek, což ženám závidím, protože se někdy rád vyčurám vsedě. Ale ne, nebyl jsem tam.“

Svraštím obočí. „Čuráš vsedě?“

Pokrčí rameny. „Jsem líný.“

„No, sice mi přijde, že sednout si a vyčurat se dá víc práce, ale každému, co jeho jest. Ještě jedna otázka. Založil jsi někdy klub pro muže s knírem, nakoupil miniaturní hřebínky a pomády, abys mohl pořádat večírky péče o knír?“

„To zní jako zajímavý nápad, ale ne, nic takového jsem neudělal.“ Roztáhne ruce po opěradle pohovky. „Takže... už ses přesvědčila, že nejsem úchyl?“

„Dočasně. Jsi v podmínce.“

„To zní fěr.“ Přehodí si nohu přes nohu.

„Potřebuju se ještě zeptat na pár rychlých otázek, abych si to ověřila.“

„Pust' se do toho.“

„Oblíbený zpěvák nebo skupina?“

„Blondie.“

„Vážně?“ zeptám se překvapeně.

„Jo.“ Vypadá tak uvolněně, že se cítím v pohodě i já. „Jsem jimi přímo posedlý.“

„Fajn, dobrá odpověď. A co třeba oblíbené sladkosti?“

„Smarties, protože jsem chytrý a myslím, že jsem po nich ještě mnohem chytřejší.“

Zasměju se. „Řekla bych, že je to dobrý důvod. Oblíbený seriál?“

„*Báječná léta*. Proto ta poznámka o Fredu Savageovi. Zbožňuju ho. A hned na druhém místě po *Báječných letech* je *Kluci poznávají svět*. Sakra, do Topangy jsem byl vyloženě zamilovaný. A pochopitelně Cory je můj mužský miláček.“

„Fanoušek bratrů Savageových?“

„Skočil bych pro ně do ohně.“

„Vypadá to, že jsi dost sympaták.“

Přejede si prstem přes knír a řekne: „Zůstaň tu, Lio, a přesvědčíš se sama, jak velký sympaták může být student finančnictví se zálibou v rozbíjení letadla po každé, když s ním vzlétne.“

„Shawn mi vždycky přišel ufnukaný.“

„Vítej v klubu,“ protočí Breaker oči. „A co si myslíš o mulletu pana Turnera?“

„Je sexy,“ odpovídám.

„Takže, kdybych si, řekněme... nechal narůst mullet, myslela by sis o tom co?“

„Že je to trapné. To bys snad měl vědět sám.“

Zasměje se. „Ty víš, jak člověka dostat do kolen.“

„Zjevně jsem na to expert.“

„A mně se to na tobě zjevně líbí.“ Přejede zuby po rtu a pak řekne: „Tak jak vidíš dnešní večer, Lio? Bavila ses?“

„Užila jsem si spoustu legrace.“ Nechci znít jako úplný lúžr, a tak hned dodám: „Není lehké se tu potkat s lidmi, víš, jako s lidmi, co jsou na stejné vlně jako já. Přestoupila jsem teprve nedávno a najít si kamarády byla docela výzva. I když...“ Rozhlédnu se po jeho pokoji. „Tady se cítím dobře, i když je to příbytek kníráče.“

„Beru to jako kompliment. A poznávat nové lidi je těžké. Taky mi to chvíli trvalo, než jsem na to přišel. Ono se říká, že na vysoké můžeš objevit sám sebe a potkat se s podobně naladěnými lidmi. Jenže už ti nikdo neřekne, že se to nestane hned. Jsem ve třetáku a mám pocit, že teprve teď to začínám trochu zvládat.“

„To jsme na tom stejně. Zdá se, že nikoho nebaví trávit tolik času hraním scrabblu nebo pletením čepic pro kočky.“

„Čepic pro kočky?“

„Je to celkem fajn. Prodávám je starým dámám, co si myslí, že oblékat kočky je zábava.“ Pokrčím rameny. „Začala jsem s tím, abych měla nějaké peníze na přilepšenou, ale teď to беру už jako investici. Ale jo, dnešní večer mi připomněl, že existují i podobně smýšlející lidé a díky tomu se poprvé po dlouhé době cítím sama sebou.“

Výraz mu trochu zjihne. „To jsem rád, Lio.“ Pohladí si porost pod nosem a podotkne: „Vsadím se, že za to, že se cítíš dobře, může z velké části ten knír.“

„Knírem to fakt není,“ odpovím v předstíraném opovržení.

Zasměje se. „Máš nějakého přítele?“ Po mém skeptickém pohledu zvedne ruku. „Neptám se proto, že bych byl úchyl, jsem prostě jenom zvědavý.“

„Měla jsem. Jenže pak se se mnou rozešel a řekl mi, že jsem trapná, protože jsem začala psát fikci na *Supernatural*. Bavily mě jiné věci než jeho, takže bylo těžké něco společně sdílet. Přijde mi, že je vůbec dost těžké najít lidi, co by chápali touhu udělat ze Sama a Deana ne bratry, ale spíš... tajné milence.“

Oči se mu rozšíří, spustí obě nohy na zem a řekne: „Sakra, počkat... ty jsi napsala *Milenci, ne bratři*?“

„Počkat.“ Posunu se na židli. „Tys o tom slyšel?“

„Slyšel?“ Skoro vykřikne a skloní se tak, že se jeden druhému díváme do očí. „Lio, ta blbina je přímo návyková! Nejsem sice gay, ale, kristepane, jejich první polibek bylo to nejlepší, co jsem kdy četl. Normálně mi vyrážel pot na zátylku, když se Dean pomalu otíral nosem o Samovu bradu a čekal na znamení, že je Sam připravený. A pak... když se jejich rty setkaly, kurva, vyložene jsem zajásal. To sexuální napětí bylo o nervy.“

„A to ti nepřišlo divné, že je v reálu známe jako bratry?“

„Není fanfikce právě o tom? O vytváření světa, který je odlišný od originálu?“

Usmívám se. „Chápeš to.“

„Jasně že to chápu. Nejsem debil.“ Prohrábne si rukou rozcuchané vlasy. „Sakra, musíš ještě něco napsat. To byly skvělé hlody. Nikdy nezapomenu na scénu, kde je Dean nahý, drží si péro a zpívá Samovi *Eye of the Tiger*, když se k němu blíží.“ Políbí si konečky prstů. „Naprosto famózní.“

Žertem se zeptám: „Takže jsi můj fanoušek?“

„Vadí ti to?“

Zavrtím hlavou a zašeptám: „Nemůžu uvěřit tomu, že jsi to četl.“

„Nemůžu uvěřit, že jsi to *napsala*.“

A pak se na sebe chvíli díváme. V pokoji zavládne ticho a mezi námi se začne zhmotňovat nevyřčená pravda – je to začátek něčeho nového.

„Breakere?“

„Ano?“

Nesměle se zeptám: „Budeš můj kamarád?“

Úsměv, který už z dnešního večera znám, se ještě rozšíří. „Chceš, abychom byli kamarádi?“

„Myslím, že jo. Je to divné, když se sotva známe? Tvůj knír mi sice připadá naprosto odpudivý, ale máme toho nekonečně mnoho společného. To, že se dovedeme shodnout na tom, že je sexy, když jsou bratři Winchesterovi milenci, je až neuvěřitelné. Věřím, že je to znamení, že musíme být kamarádi.“

Pomalu přikývne. „Myslím, že je to nevyhnutelné.“

Zvednu ruku. „A kamarádi jenom proto, že ten knír zničil jakýkoli milostný cit, který bych k tobě mohla mít.“

„Chápu. Tušil jsem, že se to může stát, když si nechám vousy jen na horním rtu.“ Natáhne ke mně ruku.
„Kamarádi?“

Vezmu ji do své. „Kamarádi.“

PRVNÍ KAPITOLA

BREAKER

Současnost...

„MÁŠ TEĎ NA PRÁCI NĚCO DŮLEŽITÉHO?“ zeptá se mě JP přes uličku na druhé straně letadla, s očima upřenýma na moji pohupující se nohu.

„Jen jsem se chtěl dostat co nejdál od tebe,“ odpovím typicky bratrsky.

„Roztomilé.“ Zhluboka si povzdychne. „Nesnáším být pryč od Kelsey, ale ta cesta do New Yorku byla fajn, ne? Mám dobrý pocit z toho, že zařizujeme už druhý dům s regulovaným nájmem.“

JP oslovil před pár měsíci mě a našeho dalšího bratra Huxleyho s tím, abychom využili svůj úspěch pro dobrou věc a zřídili ve velkých městech pár domů s regulovaným nájmem. Nabízely by bezpečné, čisté a příjemné místo k bydlení a pomoc těm, co ji potřebují – třeba školky pro rodiče samoživitele, kurzy finanční gramotnosti nebo přístup k potravinám za velkoobchodní ceny. Smyslem projektu je pomoci těm, kteří to potřebují nejvíce. A je to úspěšný a přínosný podnik.

„Je to dobrý pocit,“ řeknu, a zatímco letadlo zajíždí k hangáru, vytáhnu z kapsy telefon. Otevřu vlákno konverzace s Liou a rychle jí napíšu zprávu.

Breaker: *Právě jsme přistáli. Zboží vyzvednuto. Máš všechno nachystáno a jsi připravena vyrazit?*

Odpověď cinkne okamžitě.

Lia: *Jsem připravená, čekám jen na tebe.*

Breaker: *Omlouvám se, zdrželo nás špatné počasí. Budu tam co nevidět.*

„S kým si to pořád píšeš?“ zeptá se JP a snaží se podívat na displej mého mobilu.

„S Liou,“ odpovím.

„Ááá,“ vydechne hluboce chápavým tónem. „Proto se nemůžeš dočkat, až vystoupíš z letadla. Chceš jít za svojí holkou.“

„Za prvé, není to moje holka, je to moje nejlepší kamarádka, a jestli ti to budu muset pořád dokola opakovat, tak už sakra vybuchnu. A za druhé, dostala zrovna zbrusu novou sadu skleněných Yahtzee, co jsme si chtěli zahrát.“

„Skleněných Yahtzee?“ zeptá se JP. „To mi připadá jako hodně špatný nápad. Není smyslem Yahtzee třást kostkami?“

„Ano, ale to je právě další výzva: zatřást kostkou tak, abys nerozbil pohár.“

JP se na mě zadívá, tvář má bez výrazu. „Pořežeš si ruce. Má tohle skleněné Yahtzee nějaké varování pro uživatele?“

„Samozřejmě. Hra je na vlastní riziko. A my chceme riskovat. Ale neboj. Lia natáhla na tvrdý povrch deku. Jsme chytří.“

„Chytří lidé nehrají skleněné Yahtzee,“ zamumlá a zavrtí hlavou. „Až budeš potřebovat odvézt na chirurgii na zašití, mně nevolej.“

„I kdybych to udělal, stejně bys mi nezvedl telefon.“

JP dramaticky protočí oči. „Jsem novomanžel, do prdele. Je mi líto, ale chci trávit každou volnou chvíli se svojí ženou.“

„Myslím, že ti to ve skutečnosti není líto vůbec,“ řeknu, jakmile letadlo zaparkuje, letuška otevře dveře a spustí schůdky.

Seberu tašku a projdu kolem JP k východu, kde se najednou zarazím. Před letadlem zastaví auto, vystoupí z něj Huxley, náš nejstarší bratr, zavře dveře, opře se o něj a zkříží ruce na prsou. Na očích má sluneční brýle, ale ty nedovedou zakrýt zamračené vrásky na jeho čele ani napětí, vibrující pod dokonale stříženým oblekem.

„Ehm, JP? Proč je tu Huxley a tváří se, jako by chtěl vraždit?“

„Cože?“ zeptá se JP a také zamíří k východu. Vystrčí ven hlavu a zabručí: „Nevím. Psal nám něco?“

Místo toho, abychom vystoupili z letadla a zjistili, v čem je problém, oba hledáme v mobilech textovku nebo e-mail, ale bezvýsledně.

„Nic,“ opáčím.

„Kurva,“ řekne JP. „To může znamenat jen jedno. Ať už nám chce říct cokoli, nechce, aby ho někdo sledoval.“

„Co?“ podívám se. „Kámo, koukáš na moc seriálů o agentech. Proto sem osobně nepřijel. Možná... pro nás má nějakou dobrou zprávu. Možná nám chce říct něco mimořádného a chce vidět, jak na to zareagujeme.“

„To žiješ v říši, kde jednorožčí hovna chutnají jako jahodová zmrzlina, nebo co?“ JP gestikuluje směrem k Huxleymu. „Podívej se na něj, jak se mračí. Ne, ní tu proto, aby nás hladil po hlavách a chválil nás,

jací jsme hodní kluci. Zjevně jsme něco nějak podělali. Musíme jenom zjistit jak.“

„Mohli byste už konečně přestat žvanit a vypadnout?“ křičí Huxley.

„Kámo, úplně se mi sevřely koule,“ sykne JP a chytá mě za rameno.

„Mně se právě zkroutilo péro.“ Ustoupím o krok stranou a postrčím JP dopředu. „Jdi první, jsi starší. Užil sis života víc než já.“

„To sotva,“ oduší a snaží se mě posunout k východu jako prvního, ale já se zapřu nohama o podlahu a pevně se držím. Od té doby, co je JP ženatý, trávím víc času v posilovně, zatímco on tráví víc času s Kelsey, takže – při vši úctě – mám momentálně o pár kilo svalů víc než on.

„Prostě běž, než se naštvě ještě víc.“ Šťouchnu do JP. „Víš, jak nesnáší, když – dle jeho názoru – šaškujeme.“

„Nechte toho šaškování!“ křikne Huxley.

„Tak vidíš,“ zašeptám.

„Netlač na mě,“ brání se JP a opře se zády o moji hrud'. „Zřítím se kvůli tobě ze schodů.“

„Dobrý nápad. Když spadneš dolů, je dost pravděpodobné, že se zraníš, a ať už je tu kvůli čemukoli, na chvíli to bude muset jít stranou, než zjistíme rozsah tvých poranění. Což nám dá trochu času na přemýšlení. A možná, kdyby sis dokázal i něco zlomit, by to mohlo být i pár dnů.“

„Jasně, jdu se řítit ze schodů.“

„To je slovo chlapa,“ prohodím a poplácám ho po zádech. „Zavři oči. Za chvíli bude po všem.“

„Kriste Ježíši,“ zamumlá JP, než začne scházet dolů po schodech.

Pozorně ho sleduju. „Aha, chápu. Budeš padat až blíž k zemi. Chytré!“

„Nebudu padat, ty kreténe.“

Když sejdeme dolů, otevře Huxley zadní dveře svojí Tesly S a vyzve nás: „Nastupte si.“

Slyším, jak JP hlasitě polkne, a zeptám se: „Určitě nechceš to zranění aspoň předstírat?“

„Myslím, že je na to už pozdě, kámo,“ odpoví, když vlézá do auta, a já ho následuju.

Jakmile sedíme vzadu, zabouchne Huxley dveře, čímž způsobí, že sebou já i JP trháme. Když Huxley nastupuje dopředu, neobtěžuje se na nás ani podívat. Místo toho sevře volant a dlouze vydechne.

Nespokojený povzdech. No výborně.

Za pár vteřin se na nás otočí a zeptá se: „Spojil se s vámi Taylor?“

„Taylor, jako náš právník?“ ptá se JP.

„Ano, náš právník.“

Oba zavrtíme hlavou. „Ne, neozval se nám,“ odpovím.

„Co se děje?“ zeptá se JP a jeho hlas zvážní.

„Žalují nás za nevhodné chování na pracovišti.“

„Cože?“ vyhrknu. „A kdo?“

Huxley zvedne sluneční brýle a upřeně se na mě zadívá. „Tvůj bývalý zaměstnanec.“

„Pardon?“ Několikrát zamrkám. „Sakra, a proč?“

„Údajně kvůli šikaně na pracovišti a neoprávněnému propuštění.“

„Moment.“ Zavrtím hlavou a snažím se pochopit, co to mele. „Kdo nás sakra žaluje?“

„Gemma Shoemacherová.“

„Shoemacherová?“ opakuju s vytřeštěnými očima a nedůvěrou v hlase. „Ta holka, co se mi tajně vplížila do kanceláře, přerovnála mi tam věci, rozvěsila fotky svojí rodiny, svátečně ji vyzdobila a pak prostě odešla? Ta totální psychopatka, co mě zahнала do kou-

ta v kuchyňce a zeptala se mě, kdy mám domluvenou další návštěvu u zubaře, aby se mohla dívat, jak si nechávám dělat dentální hygienu? Holka, co mi na Vánoce udělala adventní kalendář a v každém okýnku byla moje ručně kreslená miniatura? Tahle holka?“

„Byly ty kresby dobré?“ vyzvídá JP.

„Jak to s tím kurva souvisí?“ opáčím a přestávám se ovládat.

JP pokrčí rameny. „Jsem jenom zvědavý.“

„No, takhle... Udělat akvarel na tak malé ploše je dost těžké, takže možná...“

„Přestaňte žvanit o kresbách,“ vybuchne Huxley. „Tohle je sakra vážná věc. Nejen že nás zažalovala, ale ještě nás očerňuje na sociálních sítích. Šíří lži o tom, jak podnikáme a jak ji Breaker šikanoval a nadával jí před ostatními zaměstnanci.“

„To kurva není pravda,“ opáčím. „Nikdy jsem ji nešikanoval, ani když mi ‚náhodou‘ podrazila nohy, když jsem zrovna držel v ruce ranní kafe. Choval jsem se k té ženě vždycky laskavě a jediný důvod jejího propuštění bylo to, že se zjistilo, že chodí po všech kancelářích a krade seznamy denních úkolů. Měla jich ve svém stole celou sbírku.“

„Jo, jenže ona si vymyslela historku, útočí na naši firmu a bohužel se jí dostává pozornosti.“

„Co to znamená?“ zeptám se.

„To znamená, že díky tomu, že používá správné platformy, má spoustu zhlédnutí a teď i mediální pokrytí. K tomu došlo během posledních čtyřiaadvaceti hodin.“

„Jak se to sakra stalo?“ vyzvídá JP.

Huxley zavrtí hlavou. „Nemáme ani ponětí, ale lidi nám kvůli tomu už volají. Lottie říkala, že slyšela, jak se o tom zaměstnanci baví v kuchyňce, a když vešla, zmlkli. Každou vteřinou ztrácíme důvěryhodnost.“

„Protože někdo lže,“ řeknu a hlas se mi třese vztekem.

„Ano, ale veřejnost tím příběhem žije. Proto musíme jednat. Taylor a jeho tým teď shromažďují důkazy pro protižalobu. Nemá žádnou oporu, žádné důkazy, jen svoje tvrzení a tvrzení její kamarádky, která pro nás už nepracuje. My máme záznamy z bezpečnostních kamer, máme důkazy, co jsi za tu dobu nashromáždil, Breakere, a máme screeny všech jejích příspěvků na sociálních sítích. Zažalujeme ji za pomluvu a to jí zlomí vaz.“

„Fajn, a co tedy budeme dělat?“ zeptám se.

„Za prvé se musíš stáhnout.“

„Cože?“ zařvu. „Ani náhodou. Neodstoupím jen proto, že o mně někdo šíří lži. To by ze mě udělalo viníka, a já viník nejsem. Vždycky jsem se k té ženě choval slušně a profesionálně.“

„Nemám na mysli rezignaci,“ odvěti Huxley a sevře čelist. „Potřebujeme jenom, aby sis vzal... řádnou dovolenou. Jen aby to vypadalo, že postupujeme správně, když prošetřujeme její obvinění, což znamená, že nemusíš chodit do kanceláře.“

„To je pitomost...“

„Má pravdu,“ přidá se JP. „Kdyby šlo o jakéhokoli jiného zaměstnance, taky bychom ho požádali, aby si vzal dovolenou, dokud se věc neprošetří. S tebou by to nemělo být jinak.“

„Já ale kurva nic neudělal,“ odseknou.

„To my víme,“ chlácholí me Huxley. „Ale to, že víme, že jsi nevinný, neznamená, že tomu všichni uvěří. Pohybujeme se na tenkém ledě a musíme si být jistí, že při vyšetřování postupujeme důkladně a pečlivě. Když to uděláme správně, nastaví to snad precedens pro všechny budoucí zaměstnance, co by se pokusili o totéž.“

„Bojím se to říct,“ vloží se do hovoru JP, „ale má pravdu.“

Těkám očima mezi oběma bratry a snažím se nechat ovlivnit jejich zdravým rozumem. „Sakra,“ zamumlám, opřu se o sedadlo a prohrábnu si rukou vlasy.

„Bude to tak nejlepší, Breakere,“ pronese Huxley. „Po tu dobu, co budeš pryč, si tvoje povinnosti rozdělíme s JP.“

„Hele, s tím jsem nesouhlasil,“ ozve se JP, ale rychle zmlkne, když na něj Huxley vrhne tvrdý pohled.

„Nebude to na dlouho. Možná na týden nebo dva,“ plánuje Huxley. „A když bude mít někdo nějaké dotazy, budeme komunikovat zatím jen osobně. Nechci za sebou nechávat žádné dohledatelné stopy.“

„Ale co mám sakra ten týden nebo dva dělat?“ ptám se.

„Možná bys mohl pomoci Lie s pletením,“ navrhone JP. „Vím, že umíš plést.“

Podívám se na Huxleyho. „Pletení by tě mohlo zaměstnat,“ podotkne.

„Jděte do prdele... oba dva,“ syкну těsně předtím, než vystoupím z auta a zamířím rovnou ke svému vozu.

„VAŠE JÍDLO SMRDÍ po celém výtahu,“ řekne paní Gundersonová a drží se co nejdál ode mě, s deštníkem v podpaží. V Los Angeles prakticky nikdy neprší, ale přesto s sebou nosí každý den velký černý deštník... jen pro jistotu.

„Děkuju za upozornění,“ řeknu jí, když výtah zpomalí, pípne a zabliká tlačítko našeho patra.

„Sarkasmus je jazykem d'ábla,“ štekne po mně, než zamíří ke dveřím. Vydám se opačným směrem ke dve-

řím vedlejšího bytu. „A předmanželský sex je cesta do pekla,“ vykřikne, když vstupuje do svého bytu.

„Nesnáším tu bábu,“ zamumlám, pak třikrát zaklepu na Liiny dveře, kopnu do dolní části a řeknu: „Walla-walla-bing-bang.“

Lia rychle otevře a při pohledu na její známou pihovatou tvář okamžitě poleví napětí, které cítím v celém těle.

Vzpomínám si, jak jsem ji poprvé potkal na chodbě na kolejích. Nebyla si sama sebou jistá, ale zároveň byla tak sebevědomá, že si nemohla pomoci, aby nevypustila z úst velmi přímočaré názory. Její zářivě rezavé vlasy a tmavozelené oči za brýlemi s fialovými obroučkami mě také zaujaly, ale opravdu mě přitahovala hlavně její upřímnost – nikdy jsem nikoho takového nepotkal. A teď nevydržím ani den, abych si s ní nepromluvil.

„Neřekl jsi čing-čang,“ prohlásí s úsměvem.

„Čing-čang není součást hesla.“

Ukáže na mě vyčítavě prstem. „Věděla jsem to.“

Zasměju se, natáhnu ruku, ve které nedržím jídlo, a obejmů ji. „Chyběla jsi mi.“

„Taky jsi mi chyběl, Okurko,“ použije moji přezdívku, kterou mi dala, když jsem jednou večer při hře scrabble špatně poskládal slovo ‚okurka‘. „Proč ti to trvalo tak dlouho? Už jsem začala ujídat ze zákusku, co jsem pro nás koupila.“

„To nechtěj vědět,“ povzdechnu si a vejdu do jejího bytu.

Pamatuju si, jak tohle místo našla. Hledala asi dva dny a pak narazila na tenhle dům ve Westwoodu. Netušila, jestli jsou v něm nějaké byty k pronájmu, ale líbily se jí květiny před domem a restaurace Jamba Juice přes ulici. A když se zeptala, ukázalo se, že jsou tam

volné hned dva byty vedle sebe. Okamžitě mi zavolala a oznámila mi, že se stěhuju. Bydleli jsme tu posledních pět let.

Můj byt má víc oken a víc otevřeného prostoru, Liin víc osobitosti; prakticky na každé stěně jsou odhalené cihly. Naše byty jsou vedle sebe, zdi ložnic k sobě přiléhají a balkony máme naproti sobě nad atriem vstupní haly.

„Chci vědět, proč ti to trvalo tak dlouho, protože chceme hrát skleněné Yahtzee, a pokud zuříš, nebude ta hra trvat moc dlouho.“

„Kdo říká, že zuřím?“ ptám se, když pokládám jídlo na její bílou kuchyňskou linku. Mám stejnou a souměříme spolu o to, kdo udrží tu svou bělejší. Je to sice blbost, ale, sakra, řekl bych, že vyhrává.

„Znám tě už deset let, Breakere. Jsem si naprosto jistá, že poznám, když v tobě kypí vztek. Co se děje?“

Posadím se na jednu z barových stoliček a opřu se rukama o pult. „Nechci si tím kazit večer. Neviděl jsem tě víc než týden a to poslední, co bych teď chtěl, je mluvit o práci.“ Nebo o její absenci, díky moc, Gemmo Shoemacherová.

„Jo, a protože jsem tě neviděla víc než týden, to poslední, o co bych stála, je večeret a hrát skleněné Yahtzee s bručounem. Takže mi řekni, co se stalo, ať se můžeme pohnout dál a začít se bavit.“ Postaví na pult dva talíře a dodá: „Tenhle večer plánuju už pár dní, tak to nepokaz.“ Výhruzně na mě ukáže prstem. Odstrčím ho.

„Dobře, ale nebudeme to rozebírat, jasné?“ Přejedu si rukou po zátylku. „Už jsem o tom dost přemýšlel cestou sem. Chci na to prostě zapomenout.“

„Fajn, tak ven s tím.“ Otevře krabici s nudlemi lo mein a rozdělí na talíře dvě stejné porce.

„Pamatuješ si na tu holku, co pro mě pracovala a udělala mi ten adventní kalendář?“

„Jestli si ji pamatuju? V pokoji mám v krabici všechny obrázky, které namalovala. Ten ze 17. prosince bude navždycky můj nejoblíbenější. To, jak ti zvýraznila nosní dírky, bylo naprosto dokonalé.“

Moje nosní dírky připomínaly na mém obličejí dva obrovské záchranné čluny, ale Lia si pochopitelně myslela, že je to ta nejúžasnější věc, jakou kdy viděla.

„Gemma je moje hrdinka. Je smutné, že jí přeskočilo a musel jsi ji propustit,“ dodává.

„Jo, jenže teď nás žaluje.“

Lia se odmlčí, usměje se a pak zavrtí hlavou. „To byl hodně špatný tah, Gemmo. Nezahrávej si s bratry Caneovými a jejich podnikem.“ Zadívá se na mě. „Proč se z tebe pokouší vytáhnout peníze?“ zeptá se.

„Tvrdí, že jsem ji v práci šikanoval...“

Lia se zasměje. „Šikanoval? Ty?“ Ukáže na mě vidličkou, kterou drží v ruce. „To je absurdní. Ty bys přece neublížil ani mouše, natož abys někoho šikanoval v práci.“

„Jasně... jenže ona se vydala na válečnou stezku a tvrdí, že dostala výpověď neoprávněně, a další blbosti. Zveřejnila to na sociálních sítích a teď se tomu věnuje tisk, protože jde o Cane Enterprises. Hodí se cokoli, co by nás srazilo na kolena.“

„Jo, ale chová se jako totální blbka. Nemůžeš takhle lhát na sociálních sítích; když se na to přijde, jsi v háji.“ Naloží nám na talíře kuřecí General Tso. „Takže Huxley podává protižalobu?“

„Jak to víš?“

„Ale prosím tě.“ Olízne z vidličky sladkou a zároveň pikantní omáčku. „Znám tebe i tvoji rodinu dost

dlouho na to, abych věděla, kolik jste vybudování Canine Enterprises obětovali tvrdé práce i času. Huxley nikdy nedopustí, aby nějaký stalker – i když tohle je spíš komik – pošpinil značku a podnik, který jste vy tři tak dlouho budovali.“

„Jo, dávají dohromady všechny důkazy, co jsou potřeba k podání žaloby. Neřekl bych, že je to kvůli penězům, ty nepotřebujeme, a nechceme, aby kvůli nám lidi upadli do dluhů, ale Huxley chce vytvořit precedens. Aby si byl jistý, že lidi vědí, že by si s námi neměli zahrávat.“

„To je asi rozumné, protože ta holka otevřela dveře pro možné další soudní spory, a když to správně uzavřete, nikdo proti vám nebude chtít jít.“

„Takový je plán.“

„Tak v čem je problém? Jasně, máš asi trochu pošramocené ego, ale kdy ti to nějak vadilo? Vzpomínáš si, jak tě na vysoké omylem pokládali za třetího nejlepšího hráče scrabblu, a ne za druhého? Přijal jsi to jako šampion.“

„Ty jsi dneska samá legrace, co?“

„Snažím se tě jenom rozveselit.“ Vytáhne z ledničky dvě plechovky spritu, jednu položí přede mě a pak se posadí vedle. Když se snaží pohodlně usadit, narazíme do sebe rameny. Když zvedne vidličku levou rukou, narazí do mé pravé a řekne: „Vybral sis špatné místo.“

„Měl jsem jiné starosti. Smiř se s tím.“

„Vážně chceš být celý večer protivný? Těšila jsem se na příjemný večer, kdy si *pořežeme ruce, nebo to tak nebude?*“

„Promiň,“ opáčím a posouvám po talíři kousky kuřete. „Nezmínil jsem se o jedné věci. Kluci říkali, že nemůžu chodit do práce. Musím si vzít volno, dokud se to celé nevyřeší.“

„Chceš tím říct, že jsi právě dostal dovolenou a stěžuješ si na to? Proč?“

„Protože si lidi budou myslet, že mám nějaké problémy nebo jsem provedl něco špatného, i když jsem nic takového neudělal. Tvrdě jsem pracoval na tom, abych si udržel se svými zaměstnanci dobré vztahy, a co si asi pomyslí, když tam teď nebudu?“

„Chápu, co ti na tom vadí,“ řekne. „Jsi hrdý na to, jak se k lidem chováš, a tohle je urážka tvého charakteru.“

„Přesně tak. Je to fakt na hovno,“ zabručím a hlas mi ztěžkne.

„Ale no tak,“ obrátí se ke mně Lia. „Lidi, co tě znají, ty okolnosti pochopí. Ví, že nejsi žádný tyran, který běhá jako nějaký šílenec po chodbě a rozeře se na prvního člověka, na něhož narazí. A ti ostatní, co by Gemmě mohli věřit... no, to stejně nejsou lidi, co bys chtěl mít ve své blízkosti.“

„Jo, vím, že máš pravdu,“ oduším tiše. „Ale přijde mi, že to všechno nějak nedokážu pochopit.“

Přitáhne si mě k sobě a já si opřu hlavu o její. „Bude to v pohodě. Když nic jiného, Huxley je v tomhle nelítostný a nedá si pokoj, dokud tvoje jméno úplně neočistí.“

„Asi jo.“ Pustí mě a já si zhluboka oddechnu. „Mrzí mě to. Pokazil jsem nám celý večer.“

„Nic se neděje. Co kdybychom skleněné Yahtzee prozatím odložili, čistě pro případ, že bys měl nějaký záchvat vzteku? Neriskovala bych to pořezání. Nechceš si zahrát na balkoně karty?“

„Možná bychom se mohli podívat na televizi. Chtěl bych se mrknout na ten nový dokument *King of Kong*.“

„Toho jsem si nedávno všimla, když jsem vybírala program, na který se budeme dívat s Brianem,“ sdělí

mi Lia a mluví o svém příteli. „Navrhla jsem mu to a on se na mě díval dost s nelibostí. Nakonec jsme sledovali nějaký sportovní zápas.“

„Nějaký sportovní zápas?“ zasměju se. „Víš aspoň, jaký sport to byl?“

„Něco s míčem.“

„No, tím se nám okruh možností dost zúžil.“

Uchechtne se. „Každopádně, ráda bych se na to podívala. Můžeme si to pustit hned? Vezmi jídlo na gauč.“

„Jestli ti to nevadí...“

Zvedne mi bradu a úlisným hlasem pronese: „Pro mého Okurku cokoli.“

„BRIAN BY TENHLE dokument nesnášel.“

Protože Brian je blbec. Ale tuhle poznámku si nechám pro sebe.

„Však jsem ani netvrdil, že by se mu to líbilo.“

Lia se posune na gauči a šťouchne mě do břicha. „Budeš v pohodě? Když se díváme na dokumentární filmy, obvykle jsi trochu sdílnější.“

„Jo, jen jsem se zamyslel. Ale budu v pořádku.“

„Víš, kdyby sis o tom potřeboval promluvit, jsem ti kdykoli k dispozici.“

„Já vím.“ Vezmu její dlaň do své. „Díky, Lio.“

Stiskne ji. „Není zač. Ale teď padej do postele. Vypadáš příšerně.“

Usměju se. „Na tvoji upřímnost je vždycky spolehnutí.“ Přitáhnou si ji k sobě a políbím ji na temeno hlavy. „Dobrou, Lio.“

„Dobrou, Okurko.“

Pustím ji a zamířím do svého bytu. Tam se svléknu, postříkám si tvář vodou a vyčistím si zuby. Jakmile

jsem nachystaný jít spát, dám telefon do nabíječky, vklouznu pod peřinu – nahý – založím ruce za hlavu a zadívám se do stropu.

Celou noc jsem musel myslet na to, proč mě to tak zasáhlo. Vím, že se o to Huxley postará. Průběžně mi posílal zprávy o tom, jak zařídí, aby o mně Gemma už nikdy neřekla ani slovo, ale i přes tohle ujištění se pořád cítím... divně.

A myslím, že to souvisí s tím, že zaútočila na můj charakter. Gemmin útok směřoval na jedinou věc, na kterou jsem opravdu hrdý, a to je, že jsem dobrý člověk. Každý z nás tří bratrů má úplně jinou osobnost.

Huxley je panovačný bručoun, který si nebere servítky.

JP je ten bezstarostný, zábavný, občas pokušitel.

A já... No, já jsem ten vyrovnaný a hodný.

Takže pošpinění mého jména tak nehoráznou lži je zatraceně bolestivé. Tolik jsem se snažil být bezúhonný.

Respektovaný.

Důvěryhodný.

Někdo, na koho je spolehnutí.

Většinou se mi to dařilo, ale to, co se teď stalo, mě nutí přemýšlet o tom, že se mi to možná tak docela nepodařilo.

Promnu si rukou obličej a právě v tu chvíli se z druhé strany zdi ozve lehké ťukání.

Po tváři se mi rozlije úsměv. Natáhnu ruku ke zdi a zabuším do ní klouby prstů, nejdřív třikrát a po krátké pauze dvakrát.

V odpověď zaklepe čtyřikrát.

To první klepání bylo „mám tě“.

Čtyři jsou „ráda“.

Tohle děláme od doby, co máme společnou zeď. Je to jemná připomínka toho, že ať jsem sebevíc našťavný, podrážděný, nebo dokonce smutný, mám Liu, svoji nejlepší kamarádku, jedinou osobu, co mi dokáže tak snadno vykouzlit na tváři úsměv. Nevím, co bych si bez ní počal.

Nechci na to ani myslet. I když se můj život vychýlí z rovnováhy, existuje v něm jedna velmi stálá a velmi předvídatelná konstanta. Lia.

DRUHÁ KAPITOLA

LIA

„DOBŘE RÁNO,“ OZVE SE BRIAN do telefonu. „Chtěl jsem ti jenom připomenout, že jdeme dneska odpoledne s mámou na oběd.“

Zvednu šálek kávy a řeknu: „Jo, neboj, budu tam o patnáct minut dřív, abych nemusela poslouchat komentáře o tom, jak jsem přišla jen o pět minut dřív.“

„Bud’ tak hodná,“ odpoví.

„Jsem. Já...“

„Řekla jsi mu včera večer o nás?“

Zadívám se na zasnubní prsten, ležící na mém prádelníku. Ne, neřekla jsem *mu* to. Breaker není zrovna Brianův oblíbenec. „Ještě ne. Včera večer na to nebyla vhodná chvíle.“

„Lio, jak nebyla vhodná chvíle na to, abys svému nejlepšímu kamarádovi řekla, že ses zasnoubila?“

„Má teď nějaké opravdu velké problémy v práci. Jako... špatné okolnosti. Dozvěděl se o tom včera večer. Nepřišlo mi správné to na něj jen tak vybalit.“

„Co se děje?“

„To jsou důvěrné věci,“ odpovím, protože Brian je

sice můj snoubenec, ale Breaker je můj nejlepší kamarád a zaslouží si, abych chránila jeho soukromí, zvláště pokud jde o jeho podnikání. „Každopádně mu to řeknu brzo.“

„Dobře.“ Odmlčí se a pak dodá: „Nevyhýbáš se tomu z nějakého konkrétního důvodu, že ne?“

„Co tím myslíš?“ ptám se a mířím ke svému stolu. Naštěstí můžu pracovat z domova, protože dělám pro svoje klienty na zakázku, což znamená, že mám vlastní prostor a sama si určuju pracovní dobu. Nejsem zrovna společenský člověk.

„Myslím tím, že bych si chtěl být jistý tím, že jsi šťastná, že jsi zasnoubená. Je to už týden, Lio, a tys mu o tom ještě neřekla.“

„Protože nebyl ve městě. Nehodlám mu to sdělovat po telefonu. Chci to udělat osobně.“

„Fajn,“ odpoví tiše a já z toho poznám, že šťastný není on.

„Briane, já mu to řeknu. Chci jenom, aby to byla slavnostní příležitost... Ne něco, co zmíním jen tak mimochodem, nebo když má špatnou náladu nebo je mimo město. Bude z toho mít radost.“

„Jsi si tím jistá?“

„Proč bych neměla být?“

„Nevím. Od té doby, co jsem tě požádal o ruku, se chováš divně.“

„Jak divně?“ ptám se, když se posadím na židli u stolu a pomalu se na ní začnu točit dokola.

„No, za prvé, za poslední týden jsme se viděli jenom dvakrát a... nevím, řekl bych, že když jsme zasnoubení, budeme se vídat častěji. A zpráv jsi mi taky moc neposlala. Proto ti taky teď volám, abych se ujistil, že přijdeš na ten oběd.“

„Briane, samozřejmě že bych tam přišla.“

„Já prostě nevím, Lio. Vypadá to, jako bys se mnou nechtěla být zasnoubená.“

„Přestaň s tím,“ zabručím a začínám být naštvaná. „Je to pro mě všechno tak... nové, chápeš? Beru to den po dni.“ Odmlčím se a snažím se najít ta správná slova, která se mi v posledních sedmi dnech honila hlavou. „Možná o nich už tak často nemluvím, ale chybí mi rodiče, Briane. Byli můj svět. Měli tu být a slavit se mnou. Plánovat. Být bláznivě šťastní... *kvůli* mně. Ale... už tu nejsou a to je hodně těžké. Takže, když se chovám divně, je to proto, že se cítím... nevím... smutná.“

„Aha.“ Znovu se odmlčí. „Moc mě to mrzí, Lio. Takhle jsem o tom nepřemýšlel. Jenom jsem předpokládal, víš, když jste si s Breakerem tak blízcí, že se mezi vámi možná něco děje.“

„Briane,“ zasténám a přitisknu si dlaň na oči. „Už několikrát jsem ti říkala, že se mezi mnou a Breakerem nic neděje. Prosím, prosím, nedělej z toho vědu. Nechci ti to opakovat pořád dokola. Měl bys mě znát dost dobře na to, abys věděl, že když něco říkám, myslím to vážně.“

„Já vím. Promiň. Sakra, Lio...“ Ztěžka vydechne. „Byl to prostě divný týden. Omlouvám se.“

„V pohodě. Ale, poslyš, měla bych si teď otevřít počítač a udělat ještě před obědem nějakou práci.“

„Dobře. Miluju tě. Uvidíme se později.“

„Taky tě miluju,“ odpovím, než zavěším a položím mobil na stůl. Chvilí na něj zírám a hlavou se mi prohánějí myšlenky.

Brian má pravdu. Byla jsem mimo. Protože mě to zaskočilo.

Nečekala jsem, že mě Brian požádá o ruku. Nikdy jsme o tom ani nemluvili. Přišlo mi to tak nějak ne-

čekané. Vzal mě na loď, na plavbu při západu slunce, poklekl na koleno a zeptal se, jestli si ho vezmu. Odpověděla jsem, že ano. Byla to krásná žádost o ruku.

Prsten je ohromný.

Větší než cokoli, co bych kdy v životě potřebovala, a i když je úchvatný, necítím se dobře, když ho mám na prstu. Nic z toho mi nepřijde správné a nevím, jestli je to proto, že se musím vypořádat s tím, že u jednoho z nejvýznamnějších okamžiků mého života nebudou moji rodiče, nebo s tím, že jakkoli byla ta žádost o ruku kouzelná, nebylo to úplně to, co bych chtěla, nebo bojuju s tím, že se snažím najít slova, kterými bych to sdělila Breakerovi.

Od loňského roku si s Brianem moc nerozumí. Když jsme všichni v jedné místnosti, chovají se k sobě srdečně a přátelsky, ale to přátelství, co bylo mezi nimi, už tak úplně neexistuje. A je to Brianova chyba, i když to nikdy nepřiznal a já se do toho odmítám vložit. Jednou jsem to zkusila a obrátilo se to proti mně, protože se Brian naštvál, že bráním Breakera.

Jenže... Breaker nic špatného neprovedl.

Brian pracuje v oblasti investic. Jedná s velmi bohatými klienty. Jednou jsme všichni společně večeřeli a Brian sháněl nějaké... informace. Chtěl zjistit, co se děje s nějakými akciemi, které vlastní Breaker a jeho bratři. Cenné akcie z oblasti obnovitelných energetických zdrojů. Bylo to trochu... podezřelé, ten způsob, jakým to Brian dělal, byl za hranicemi obchodování s důvěrnými informacemi. A když se Breaker nenechal zlomit a neřekl mu to, Brian se rozzlobil. A od té chvíle se to mezi nimi pokazilo.

Hodně jsem o tom přemýšlela. Brian je pyšný muž, pocházející z bohaté rodiny. Rodiče na něj kladou vysoké nároky. Pokud nestoupá po kariérním žebříčku,

nestojí za jejich čas. Myslím, že se snažil nahnat nějaké body u svých klientů, prokázat jim službu a dokázat rodičům, že je nejlepší.

Nedovedu si představit, že bych vedla život, ve kterém bych se musela dennodenně předvádět před rodiči, protože jejich láska je přinejmenším podmíněná.

Každopádně spolu nevycházejí moc dobře a já zkrátka nevím, jak Breaker zareaguje, až mu o tom řeknu. Nejsem si jistá, jestli bude mít radost, jestli bude našťvaný... nebo jestli se mi to pokusí vymluvit. Netuším. A to především proto, že jsme spolu o Brianovi moc nemluvili. Kdykoli jsme spolu, tak nějak zapomeneme, že figuruje v mém životě. Je to tak lepší.

Ale teď... teď nevím, co sakra budeme dělat.

Na mobilu mi pípne zpráva. Podívám se na displej, abych si ji přečetla.

Breaker: *Posílám ti pár koblih. Snědl bych je s tebou, ale mám dnes ráno schůzku s naším právníkem.*

S úsměvem mu odepisuju.

Lia: *A proč?*

Breaker: *Protože jsem nám včera pokazil večer. Snažil jsem se sebrat, ale nepovedlo se mi to. Promiň, Lio.*

Lia: *Nemusíš se omlouvat. Od čeho jsou kamarádi? Ale můžu ti to oplatit? Ty skleněné kostky na mě přímo volají.*

Breaker: *Co máš v plánu dneska večer? Mám volno.*

Uvažuji o tom. Technicky vzato bych asi měla jít dneska večer ven s Brianem, ale uvidíme se na obědě a on chce, abych to Breakerovi řekla, takže dneska večer by mohla být dobrá příležitost.

Lia: *Přines tacos. Uvidíme se večer.*

Breaker: *Víš, že když přinesu tacos, budou s okurkovou příchutí.*

Lia: *Nic jiného od tebe nečekám.*

Breaker: *Zlomil jsem tě.*

Lia: *Jako suchou větvičku.*

Odložím mobil zpátky na stůl a usměju se sama pro sebe. Jako vždycky je psaní si s Breakerem – *povídání si s Breakerem* – neuvěřitelně snadné. A chápe, že potřebuju koblíhy.

Fajn, je načase udělat nějakou práci.

NENÁVIDÍM ŠATY, které mám na sobě.

Totálně nenávidím.

Brian mi je koupil asi před měsícem. Řekl mi, že se půjdeme pobavit, a vzal mě na nákupy. Chtěl oslavit šek, co právě dostal tím, že mi pořídí nové šaty.

První věc: nejsem zrovna velká fanynka šatů, zvlášť ne takových, co přilnou na každý centimetr mého těla a nechávají jen minimální prostor pro dýchání nebo chůzi. Navíc mají tyhle šaty květinový vzor. Nemám nic proti kytkám, ale... tohle jsou malé kytíčky a připomínají mi něco, co by si oblékla pubertáčka v devadesátkách. A za třetí, jsou krátké. Proboha, jsou příšerně krátké. Vítr mi fouká rovnou na zadek a při každém kroku si připadám jako Marilyn Monroe v té ikonické scéně s větrákem.

Ale koupil mi je Brian a požádal mě, jestli bych si je nemohla vzít, tak jsem si je vzala.

„Lio, no páni,“ zašveholí Brian a zezadu ke mně přistoupí. „Vypadáš báječně.“

Otočím se právě včas, aby mě mohl obejmout a položit mi ruku na záda.

Obklopí mě typická vůně jeho kolínské – svěží a dřevitá – pak cítím jeho pevný stisk a potom jemný dotek rtů, které mi přitiskne na tvář.

Když se odtáhnu, usměju se na jeho krásný obličej.

Vzpomínám si na to, jak jsem ho potkala poprvé. Zašla jsem na skleničku s kamarádkou Tanyou, která se moc ven nedostane, protože je matkou dvojčat. Řekla mi, že přímo za mnou sedí nějaký kluk, co ze mě nemůže spustit oči. Když jsem se ohlédla, Brian seděl v boxu, v ruce držel pivo a zíral přímo na mě. Naše pohledy se střetly a on té chvíli využil, aby ke mně přišel. Viděl, že se bavím s kamarádkou, a nechtěl mě rušit. Místo toho mě přiměl, abych mu napsala do mobilu svoje číslo, aby mě mohl pozvat na kafe.

Ozval se mi hned druhý den.

A bylo to.

I po půldruhém roce chození je pořád tak hezký jako dřív.

„Sluší ti to,“ řeknu a zatahám ho za klopý černého obleku, ke kterému si vzal tmavomodrou košili.

„Děkuju.“ Stiskne mou dlaň. „Jsi připravená? Matka se moc těší.“

Ano. Matka. Tak říká svojí mámě. Je to tak formální. Když ten výraz použil poprvé, smála jsem se, protože jsem si myslela, že je to vtip. Ale nebyl. Jeho rodiče jsou matka a otec. Pro mě jsou to pan a paní Beaverovi.

Brian Manchester Beaver. *Bobr*.

To je jméno!

Kdybych se rozhodla přidat jeho příjmení ke svému, byla bych Ofelia Fairweather-Fernová Beaverová.

Přijmout příjmení Beaver vážně není něco, co bych si přála, ale vím, že by se Brian urazil, kdybych to neudělala. Nevím. Je to hádanka, nad kterou se snažím moc nepřemýšlet.

Usměju se na něj. „Jsem naprosto připravená.“

Zvedne mou ruku a políbí zásnubní prsten, který

jsem si před odchodem z bytu nezapomněla nasadit.
„Moc ti sluší.“

Vážně?

Nevypadá spíš jako cetka z pouti?

„Pojď.“

Táhne mě ke dveřím klubu The Pier 1905. Stojí na útesech v Malibu a je to historický klub, který znají jen bohatí a slavní. Když jsem tu byla poprvé, byla jsem tak vyděšená, že jsem Brianovi řekla, že mi není dobře, a utekla jsem odtud. Poté, co jsem tu s Brianem a jeho rodiči byla už popáté, zvykla jsem si na místní všudypřítomný snobismus. Proto jsem si vzala ty šaty, do kterých jsem se sotva vecpala, použila lak na nehty, co jako zázrakem zaschl, než jsem dorazila, a obula boty na podpatku s malými pásky, které se mi lepí na kotníky. Kdyby mě teď viděl Breaker, jsem si jistá, že by mě ani nepoznal.

Mlčenlivý vrátný nám otevírá pozlacené dveře, jež vedou do honosné haly se světle modrými stěnami a bílými a zlatými mramorovými dlaždicemi. Celý klub je tematicky laděný jako luxusní pláž. To je asi tak všechno, co potřebujete vědět.

„Pane Beavere, vaše matka vás očekává,“ oznámí recepční, když se otočíme směrem k jídelně.

„Musela přijít nejmíň o půl hodiny dřív,“ zamumlám si pod nos.

Brian se zasměje. „Vždycky chodí ráda jako první.“

To je zjevné. Chce být všude první, aby mohla rozdávat nevyžádané rady o hospodaření s časem – i když dorazíte o čtvrt hodiny dřív.

„Tudy,“ ukazuje recepční a vede nás jídelnou.

Jako při každém setkání s matkou jsme zavedeni do zadní části jídelny a pak na balkon, kde má paní Beaverová vždy rezervovaný stůl v rohu.

A stejně jako vždycky má na hlavě bílý klobouk se širokou krempou a zírá přímo na vstupní dveře. Ruce má zkřížené na prsou a její vnitřní zklamání odráží zamračený výraz s pokleslými koutky úst.

Briana miluju. Fakt moc.

Ale jeho máma, ta je učiněným ztělesněním d'ábla na deseticentimetrových podpatcích.

Když dojdeme ke stolu, ani se neobtěžuje vstát. Brian se skloní a políbí ji na tvář. „Sluší ti to, matko.“

„Děkuju,“ opáčí a z jejího hlasu odkapávají stodolarové bankovky.

Znáte to, když někdo mluví, aby dal najevo, že je bohatý – sevřené hrdlo, stažené rty, nesouhlasný tón v každém slově? Tak to je paní Beaverová, dokonce i když je šťastná.

Jakmile Brian ustoupí stranou, přejdu k němu, kývnu hlavou – tak to má ráda – a pronesu: „Dobrý den, paní Beaverová. Ráda vás vidím.“

Její pohled padne nejprve na moje boty. Děkuju Bohu, že jsem si zašla na pedikúru a vyhnula se tak komentářům, jak mám suchou kůži na nohou. Pak sjede očima přes šaty až k obličeji. S jemným škubnutím rtů – to je její způsob úsměvu – prohodí: „Ofelie, také tě ráda vidím. Prosím, posaďte se. Máme si toho hodně co říct.“

Zdá se, že šaty schvaluje, protože jí na čele nevyškočila žádná žilka, ani zlehka nezačala čelist. Konečně jsem se strefila.

Brian mi odsune židli. Posadím se, vezmu si ze stolu ubrousek a položím si ho do klína.

„Je nádherný,“ podotknu, když mi paní Beaverová zvedne ruku a prohlíží si můj prsten.

„Briane, drahý, máš ho pojištěný?“

„Ano, matko. Zařídil jsem i pravidelné čištění.“

Paní Beaverová souhlasně přikývne. „Dobře.“ Pus-
tí mou ruku a upraví si ubrousek na klíně. „Objednala
jsem pro nás všechny lososový salát.“

Uff... losos. Jednou jsem si ho dala a ona ho teď ob-
jednává pokaždé.

„Nechtěla jsem, abychom ztráceli čas prohlížením
jídelního lístku. Musíme toho hodně probrat a hodně
naplánovat.“

„Naplánovat?“ zeptám se zmateně.

„Ano, Ofelie. Jsi teď zasnoubená žena. To znamená,
že musíme začít plánovat svatbu.“

„Tak brzo?“

Upře na mě přísný pohled. „Jak to myslíš, tak brzo?
Ofelie, do konce léta zbývá jen měsíc. V klubu je vol-
ný termín za pět týdnů, takže ano, tak brzo.“

„Počkejte, vy chcete, abychom se vzali za pět týd-
nů?“ ptám se a oči mi málem vypadnou z důlků.

Brian mi pohladí ruku, aby mě uklidnil. „Matko, to
je trochu narychlo.“

Paní Beaverová se teď zadívá na svého syna a její
ocelový pohled mého snoubence v ten moment umlčí.
„Briane, chceš snad čekat celý rok? Beaverové se be-
rou jenom v létě. Víš přece, že je to tradice, a protože
jsi požádal o ruku tak pozdě, máme čas už jenom těch
pět týdnů.“

„A co je špatného na tom počkat rok?“ zeptám se.
„Dá nám to dost času na to, abychom se ujistili, že bu-
de všechno perfektní.“

„Brianova neteř bude za rok už moc velká na to, aby
mohla nést květiny. Musíš myslet na fotky, Ofelie.“

Ach, ano, ty fotky. Nedej bože, aby na nich byla pří-
liš vysoká dívka s květinami a všechno pokazila.

„Svatba musí být letos a musí být za pět týdnů. To
je jediná možnost.“ Zvedne k našpuleným rtům skleni-

ci vody, čímž nám dá najevo, že je její rozhodnutí definitivní.

„No, pět týdnů... Myslím, že to zvládneme,“ rezignuje pod tlakem Brian. „Bude to zábava, že, Ofelie?“ Používá moje celé jméno jen v přítomnosti své matky a já to nesnáším, protože z jeho úst zní divně. Jediný člověk, u kterého se mi líbilo, když používal celé moje jméno, byl Breaker, protože to dělá jen ve výjimečných chvílích, ne proto, že ho k tomu nutí matka.

Oba, matka i syn, mě upřeně pozorují. Čekají na odpověď, kterou je ale těžké vymyslet, vzhledem k tomu, jak se mi stahuje hrdlo.

„Omlouvám se.“ Zhluboka se nadechnu. „Celá ta svatba je pro mě těžká, víte? Myslela jsem, že ji budu plánovat společně s rodiči.“

„Jistě,“ oduší paní Beaverová a chladně mi poklepe na ruku. „Na to máte mě. Teď.“ Luskne prstem směrem za sebe a dá pokyn tomu, kdo vzadu u zdi čeká na její zavolání. Objeví se komorník s tlustou, v kůži vázanou knihou a opatrně ji položí před paní Beaverovou. „Tohle bude vaše plánovací kniha,“ řekne a otočí ji ke mně. „Je v ní všechno, co je potřeba zařídit. Samozřejmě, vzhledem k tomu, že tvoji rodiče už nejsou mezi námi, brala jsem v potaz, že vám dám na výběr několik možností, z jakých typů svatby si můžete vybrat.“

Otevře knihu a přistrčí ji přede mě.

„Konat se bude samozřejmě v klubu. Naše rodina tu pořádá oslavy už léta. Na tom se nic nezmění.“

Výborně, jsem ráda, že se k tomu můžu vyjádřit.

„Pokud jde o květiny, barvy a téma, v tomto směru máte v rozhodování určitou volnost.“

„Volnost?“ zeptám se a v mém hlase zní ze všeho nejvíc podráždění.

Už svatba za pět týdnů je trochu moc, ale mít jen určitou volnost? Nejsem si jistá, jestli se mi to zamlouvá.

„No, ano, mezi hosty bude několik velmi vlivných lidí. Už jenom proto musíme udržet dekorum.“

„A co to, co chceme já a Brian?“ opáčím. „Je to přece naše svatba.“

Paní Beaverová sevře čelist, vybrousí úsměv do podoby břitvy, připravené nějakým moudrým výrokem roztnout jakýkoli sen. „Ofelie, musíš pochopit, co to znamená provdat se do rodiny Beaverových. Tohle není jen nějaká obyčejná svatba, je to ukázka našeho postavení. Je to způsob, jak může naše rodina vystavit na odiv *nesčetné* úspěchy, kterých jsme dosáhli, abychom toto postavení získali. Každý detail musí tomuto postavení odpovídat. Chápu, že pocházíš ze skromných poměrů, ale brzy budeš Beaverová a jistá očekávání je potřeba naplnit.“

Brian se ke mně nakloní. „Je to jen večírek, Ofelie. Co na tom záleží, jaké tam budou květiny?“

„Mně na tom záleží,“ řeknu a cítím, jak ve mně začínají kypět emoce. A jak mi bylo řečeno, Beaverovi emoce neprojevují.

„Dobře, dobře.“ Paní Beaverová mě znovu poplácá po ruce. „Nemusíš dělat scény.“ Zaklapne knihu. „Vidím, že máš nějaké představy, pokud jde o svatbu, a nechci ti tvůj výjimečný den pokazit. Nemusíme dělat všechna rozhodnutí najednou. Můžeme se sejít, probrat možnosti a vy si pak budete moct vybrat.“

„To je od tebe opravdu milé, matko,“ podotkne Brian. Skoro ho ani neslyším, jak hluboko je matce zaražený v zadku.

„Když nic jiného, mám pochopení,“ oduší paní Beaverová. „Nechci, aby se tvoje nevěsta zlobila na svou novou rodinu. Co ty na to, Ofelie? Myslíš, že